

bilo mogoče misliti na preprečenje nesreče, je že bilo gospodarsko poslopje v ognju in znaša škoda 15.000 Din.

Posestnik ob gospodarsko poslopje. V Škalah za cerkvijo na majhnem bregu ima svojo domačijo posestnik Jože Skornšek, po domače Šrot. Iz neznanega vzroka mu je v noči uničil ogenj gospodarsko poslopje. Domači so rešili s težavo živino. Gašenje je bilo skoro izključeno, ker je primanjkovalo vode.

Radi zlomljene noge umrla. Marija Kolar, 45letna žena posestnika v Drenskem rebu v župniji Pilštajn pri Kozjem, je padla pri razobešanju perila z lestve tako nesrečno, da si je zlomila desno nogo. Prepeljali so jo v celjsko bolnico, kjer je podlegla posledicam poškodbe.

Planinska nesreča. Na Stol v Karavanah sta bila namenjena neki Celovčan in 25letna Micka Kebitzeva iz St. Vida na Koroškem. Kebitzevi je spodrsnilo ter je padla čez strmo snežišče, priletela je med skale in je obležala vsa potolčena. Ko je prišla pomoč iz Prešernove kočice na Stolu, so ugotovili, da je turistka poškodovana po celem telesu in ima desno nogo dvakrat zlomljeno.

Razne novice.

Zbornica za trgovino, obrt in industrijo v Ljubljani razpuščena. Trgovinski minister dr. M. Vrbančič je razrešil vse svetnike in člane predsedstva Zbornice za trgovino, obrt in industrijo v Ljubljani. Zbornici je postavljen za komisarja g. F. Logar, inšpektor banske uprave.

Pevski zbor Glasbene Matice bo na Telovo popoldne ob 3. uri priredil koncert pri Sv. Lenartu za tržane in okolico. Pel bo nekaj umetnih, večinoma pa narodne pesmi, kakoršnih še pri Sv. Lenartu gotovo ni bilo nobeno pevsko društvo. Ljudstvo, ne zamudi lepe prilike in pridi polnoštevilno.

Z avtomobilom na Pohorje se bo mogoče peljati že tekom par tednov. Pohorska cesta iz Marije Reke pri Hočah gre proti koncu in je že dogotovljena pod Pohorski dom, oziroma do Mariborske

koče. Parni valjar mariborskega cestnega odbora je na delu, da povalja zadnje dele nove ceste.

Dva utopljenca je naplavila Drava na Fali. Gre za Jakoba Černa, tesarja v Dravogradu, ki je pred tedni zginil od doma, in za truplo 16—18letne deklice.

65letnico obstoja je slavila zadnja nedeljo v Celju prostovoljna gasilska četa. Ob tej priliki je bil slovesno blagoslovljen nov rešilni avtomobil.

ZENE ZAMOREJO PO VECKRATNI NOSECNOSTI z dnevno uporabo pol kozarca naravne

FRANZ-JOSEFOVE

genčice, užite na tešče želočec, doseči lahko izpraznjenje črevesja in urejeno delovanje želodca.

FRANZ-JOSEFOVA

voda je davno preskušena, najtopleje priporočana in se dobiva povsod.

Ogl. reg. S. br. 30.474/35

V letošnjem maju samo 10 dni brez dežja. Našega kmeta bo zanimalo, koliko dni smo prebili letošnji majnik v dežju. Letošnji maj je bil najbolj deževen mesec tekom zadnjih osmih let. Letošnje majske količine dežja so bile štirikrat tako velike kakor maja 1932 in trikrat tolike, kakor maja v zadnjih osmih letih. Deževne količine v maju 1936 so rekordne v zadnjih 96 mesecih. Deževalo je 21 dni in brez dežja smo prebili 10 dni.

Pojasnjena zadeva s prvotno neznanim utopljenecem. Poročali smo v našem listu, kako je prinesla Mura iz Avstrije na jez papirnice v Sladkem vrhu na severni meji truplo neznanega utopljenca. Na telesu so bili znaki nasilne smrti. Graška policija je sedaj dognala, da gre za Henrika Griesriegla iz Puntigama pri Gradcu. 12. maja ga je odnesla Mura, ko je skočil v njo za nekim samomorilcem, da bi ga rešil. Pri skoku v vodo se je udaril z glavo ob kamen.

Izredna žeparska spretnost. V Belgradu se je vršil kongres znamenitih šefov policijskih uradov v Evropi. Po zboru so napravili udeleženci več izletov in med

drugimi tudi v Sarajevo, kjer so bili posebno prijazno sprejeti. Gospodom iz inozemstva so razkazovali Sarajevčani znamenitosti mesta in so jih popeljali tudi na trg. Tamkaj si je kupil vsak nekaj za spomin. Neki sarajevski odvetnik si je dovolil šalo in je najel mojstra v žeparski spretnosti, ki je na trgu ali čaršiji zastopnikom policijske oblasti posmukal iz žepov vse, kar so si nakupili. Ko so prišli gospodje v Ilidže na kosilo, so opazili, da so bili vsi okradeni. Odvetnik, ki je oskrbel, da jim je spretna roka izpraznila žepe, je prinesel v Ilidže celo vrečo ukradenih spominkov in jih je vrnil na veliko zabavo imenitnim lastnikom iz inozemstva. Sarajevska šala je dokazala gospodi, ki ima vedno opravka z vsemi mogočimi zločinci, da tudi oni niso varni pred »mojstrsko« roko.

Gasilska zajednica dravske banovine opozarja vse prostovoljne gasilske čete in župe na razglas v »Finansijskem zborniku« št. 22 z dne 28. maja t. l., ko pod členom 39 dovoljuje finančno ministrstvo vsem dobrotvornim in humanim društvom na njihovih zabavah s humanim ciljem točenje alkoholnih pijač na drobno brez plačanja takse, ako izvršujejo to točenje v lastni režiji. Pravico za to točenje in sicer za vsak posamezen slučaj posebej, izdaje pristojna finančna direkcija po prošnji društva (čete) in predlogu pristojne davčne uprave, ki potrdi na podlagi predloženih in overovljenih društvenih pravil, da je cilj društva v resnici dobrodelen in človekoljuben. — Na dravsko finančno direkcijo naslovljene in s kolekom 5 Din kolekovane prošnje je vlagati vedno le pri pristojnem davčnem uradu. Njih rešitev bo prosilcem vedno sporočena potom finančne kontrole dotičnega kraja. Trošarina se bo plačevala. Glede poslovnega davka bo poučila prosilce davčna oblast. — Zajednično predsedstvo.

Ali si že obnovil naročnino?

Razgovor s pregnanim abesinskim negušem.

Poročevalec ugled angleškega lista je objavil razgovor, katerega je imel z negušem, ki se je prepeljal iz Jeruzalema na angleški križarki v Gibraltar (utrjena angleška postojanka v Spaniji). Razgovor je potekel takole:

»Veličanstvo, ste bili zadovoljni s sprejemom v Gibraltarju?«

»Izredno sem zadovoljen. Ginjen sem, ker sem se lahko prepričal, da obdrži Angleška zvestobo svojim prijateljem tudi tedaj, če jih je doletela nesreča.«

»Mar li tudi za bodoče računate Veličanstvo na podporo Anglije?«

»Velika Britanija je oila zmira predbojevniki Društ. narodov. Zaupam

Ciganka.

Povest iz domačih hribov.

»Tako dober mi še noben človek ni bil na svetu kakor ti. Rada te imam!« je vzkliknila ciganka, se vrgla dekli okoli vratu in jo poljubila.

Dva dni nato je prišel Franc, mladi gospodar, domov. Bil je postaven mož, ki mu njegovih trideset let ni bilo videti. Nekaj oblastnega je imel na sebi in tudi oblečen je bil pol po mestno in pol po kmetiško.

Vrnil se je slabe volje. Čeprav je toliko dni obletaval tiste ogrske trgovce, ki so kupili pri njem les, svojega denarja še vedno ni dobil.

Mati si zaradi tega tudi ni upala ziniti o ciganici, ampak je hotela kak dan še počakati. Ujec Miha pa je vse počenčal, in ko je mladi silil, mu je na dolgo in široko pripovedoval, kako je prišla ciganka na Ravne in da jim jo hoče potovka kar vsiliti. Gospodar je gubančil čelo in nevoljno odkimaval:

»Nak, Hruplja pri nas ne bo komandirala.«

Potem ves večer ni več znil o tem. Drugo jutro je stopil gor pod streho in zagledal ciganico pri oknu. Ta se ga je tako prestrašila, da je nekaj nerazumljivega zagrgljala in se jela po vsem telesu tresti. Z mračnim pogledom jo je gospodar premeril in jeza ga

je obšla, ko je videl na njej obleko svoje rajne sestre. Le nekaj trenutkov je tako stal, potem se je obrnil in brez besede odkorakal po stopnicah dol... Ne, ta ženska ne sme ostati niti ena noč več pri hiši! Naj Hruplja le pride! Zagodel ji bo, kakor ji ni še nihče... Pa mu ni bilo treba dolgo čakati; kajti potovka je spodaj v hiši že čakala nanj in se glasno menila z materjo. Trdo je odprl vrata in široko stopil pred ženski. Potovka je koj videla, da je vstal z levo nogo, pa je dejala hudomušno:

»O, Ravnjak! Dober dan — ali si že nazaj? Ali si dobro opravil?«

»Nič te ne briga!« jo je obreknil. »Ampak kako je s teboj, o tem se bova menila.«

»Z menoj? Hvala Bogu! Kar zadovoljna sem. Za kruh si že zaslužim.«

»Da, potepelj se okoli in kjer kako mrcino izvohaš, jo nam vrineš. Jaz ti bom dal!« je rohnel.

Tedaj je potovka vstala in stopila tik pred gospodarja; bila je še za spoznanje večja od njega. Z enim očesom je pomežiknila in se predrzno ozrla nanj:

»Hoho, fantič, ali misliš, da se te Jerca kaj boji. To bi morali pa že večji in starejši možakarji priti. Ko bi bila deset let prej na svet pokukala, bi ti lahko bila babica.«

Nana, gospodinja, se je zbla prepira in je tiho smuknila skozi v

rejšimi sosedi razmere pri nas v preteklosti.

Tu so dognali, kako so se pri nas ščitili povodom turških napadov in da so bile baš na njihovem posestvu na ledinah »ograja« in »krča« od starih dob pripravljene »skriše«, o katerih pa nima danes pri nas nihče več pojma; zato mi je mogoče jih natančneje opisati le v toliko kolikor sem še mogel zvedeti od svojega očeta.

Prebivalci Selc, Dvoršine in deloma tudi Župečeje vasi so si priskrbeli zaščito »v turški sili« za svoje ljudi v onih plasteh, kje je bilo mnogo ilovice, in te je tukaj povsod na izobilje. Tu so si izkopali okoli 4 m globoko, velikemu »štetanu« podobno jamo, katera je pa imela samo malo odprtino, ki je pa bila vedno zastirna, kadar ni bilo nevarnosti; drugače pa je bila ta luknja okrinkana in v njeno sredino vtaknjen močan in dobro priostren kol, na katerega se je moral neizogibno vsakdo, ki je vanj zadel, nataktniti in se z lastno močjo tudi ni mogel več izkobacati, če se sploh že pri vpadu ni ubil. V take jame so poskrili žene, otroke in starce, dočim so moški odšli kot brambovci v tabor.

Tako se je mnogoteri sovražnik nataknil, drugi pa, ko so videli, da se drug za drugim na neki začarani način udira v zemljo, niso hoteli svojim vodjem slediti. Tako je bila zmanjšana nevarnost za tabor, katerega Turki skozi vsa stoletja niso niti enkrat zavzeli, kolikor je zgodovinsko znano. Prišli so sicer enkrat pred tabor, ko je bil slučajno tam semenj, in so par moških in žensk ujeli; toda sledili so jim takoj pogumni domačini in vse potolkli v takozvani »turski grabi«. To ni nikaka bajka, kajti starinoslovci so zlasti pri Vedrovičih na Moravskem, potem pri Recu in Mistelbachu na Dolnjem Avstrijskem ugotovili nebroj takih »skriš«, katere so prebivalci od pamtiveka kot take poznali, samo zgodovinarji niso vedeli, kaj te jame pomenjajo, dokler jim niso naši slavisti povedali, da so tu bila zatočišča za prebivalce, kateri so se v njih skrivali za dobo napadov.

Ugotovili so tudi, da so si ljudje v teh »skrišah« pripravljali hrano, ker se je tam

našlo mnogo potrebnih črepov in ogorkov od ognjišč. Dognali so celo, da so tu in tam celo slepnjali, ker so si s suhimi orehovimi jedrci tudi za kratko dobo v temi svetili. Preiskusal sem to in dognal, da se s takimi jedrci res da svetiti blizu četrt ure in da ni treba kaj takega takoj označiti kot kako golo izmišljotino.

Drugo vlogo je igral prav pri našem taboru »kropa«. Če so se pokazali Turki, je še priskočilo brambovcem takoj na pomoč par korajžnih deklet, katera so nanosila polno brent vode iz »virbovšeka«, t. j. naj-najbližjega in najizdatnejšega pramena tik tabora. Te so pripravile veliko kropa, katerega so bušile v človeka, ki je iz vrst napadalcev postal tako drzen in hotel preskočiti obrambni zid. Ko so ga polili s škafom kropa, se je moral takoj umakniti, če ni bil pri tem oslepljen.

Tak slučaj je znan v naši domači zgodovini. Ko so nekoč pridrveli Turki v jeruzalemske hribe, so ženske ob zelo strmem klanecu pripravile mnogo kropa in pregnale Turke s tem, da so jih do dobrega poparile s kropom, nakar so se brzo pozgubili. Zato še danes imenujejo ono mesto, kjer so se naše ženske tako hrabro izkazale: »Babji klanec«.

Mladim materam

in ženam po večkratni nosečnosti pomaga naravna 1275

Franz-Josefova

grenka voda — največkrat že v malih množinah — k rednemu delovanju črev.

Reg. po min. soc. pol. in nar. zdr. S-br. 15483, 25. V. 1935.

Razen porate, skriš in kropa je še tudi služilo kamenje v obrambo proti sovražniku.

Najznamenitejši rimski vojaški tehnik Vegecij (živel okoli leta 450 po Kr.) je zahteval, da je v vsaki trdnjavi dovolj pripravljenega kamenja, ki so ga hitro metali, ako se je sovražnik že napotil polestvih, da preskoči obzidje trdnjave. Primer za to imamo zopet na našem taboru. Že iz mladih let smo se vedno čudili, za-

kaj nam je prepovedano, da ne smemo s tem kamenjem lučati; to kamenje ima namreč namen, če bi zopet prišel sovražnik pred tabor, da se proti njemu porabi. In res tega kamenja tudi ni nihče odstranil, če ga ni kdo pozneje za sebe porabil, ker ni poznal več pravega pomena. Prav pa res ni nihče vedel, kak poseben namen ima to kamenje. Mnogi so trdili, da to vse še leži od one dobe, ko so tu cerkev gradili; toda temu je nasprotovalo dejstvo, da je ves potreben kamen bil školčnjat apnenec, katerega so dovažali od Sv. Barbare tik Drave, ono kamenje pa je nanošeno zgolj iz bližnjih kamnolomov peščenca.

Nekoč nas je vodil učitelj tudi k »Virbovšku« in nam pokazal zazižano odprtino v studencu, katera je bila takrat še dobro vidna, češ, da so brambovci odtod lahko zapustili tabor, ako bi jim huda predla; nikdar pa nisem slišal niti besede, da vedejo stopnice do kleti cerkve, ker se o tem nisem nikdar prepričal. Če pa je res, da je ona luknja brambovcem služila v sili za beg, so pa morale biti stopnice vseskoz do izvirka, kajti drugače bi ne bilo mogoče črpati od tod vode za potrebo tabora.

Teharje. 25letnico društvenega dela bo proslavilo v nedeljo dne 26. januarja Prosvetno društvo. V ta namen bo dopoldne v župni cerkvi slovesno cerkveno opravilo, popoldne pa v prosvetni dvorani društvena proslava s slavnostnim občnim zborom, ter pevskimi in glasbenimi točkami.

Slovenci v Zagrebu. V novem letu smo začeli z novim pogumom in delo nam gre, hvala Bogu, kar lepo od rok. Zadnje nedeljo v mesecu decembru, 29. 12. 1935, je priredilo Slomčekovo prosvetno društvo nad vse zanimivo predavanje o bengalskih misijonih. Č. g. mistjonarja Vizjaka D. J. smo dve uri poslušali in bi ga še dve, pa je moral končati. Vsi komaj čakamo nada-

»Le norčujte se, mojster,« je reklo dekle in zardevalo.

»Krištof moj! Kar je res, je res. Kakor pri Zvoniku, take hrane ne dobiš po vsem Podkrajju. Ko bi še tako medel in suh bil, ti bi človeka zredila in opitala za sedem suh let. Pa kapljico imajo tudi zlahtno pri Zvoniku.«

»A tako!« se je nasmejala Marta. »Tja pes taco moli.«

Odhitela je in se knalu spet vrnila s kozarcem, ki ga je nalila in postavila pred krojača.

»Bog nas živi, hočem reči: Bog vaju živi!« je nazdravil mojster in krepko potegnil. »Nikar vama ne bodi sitno! Koga pa naj živi Bog, če ne najboljših ljudi?«

Tevž in Marta sta načela vsakdanji pogovor in krojač jima je sledil. Pri tem pa je ves čas oprezoval in meril zdaj njega, zdaj njo. Čez nekaj časa se je Marta izgubila iz sobe in zunaj skrbno nabrala nekaj rož ter jih zavila v papir. Prinesla jih je Tevžu in mu natanko razložila, kako je treba čaj kuhati in kako jemati. Mladi mož se ji je skoraj preko mere zahvaljeval, potem pa vstal in rekel:

»Zdaj pa moram domov, drugače so oče nevoljni, če me dolgo ni.«

»Počakaj! Pojdem s teboj,« je zaklical krojač. »Izpiti še moram. Ali veš, kateri je največji greh? Pijačo pustiti, kadar drugi zanjo dajo, hehehe.«

Ponudil je kozarec, da mu ga je Marta še dvakrat natočila. Ko je izpil, ga je poveznil na mizo in odšel z mladim Dvornikom. Tevž in Marta sta se mogla le s toplim pogledom posloviti.

Po stezi med polji sta zavila moža. Krojač je ves čas govoril; ko pa sta bila nekaj sto korakov od Zvonika, je prijel Tevža za gumbnico in ga začel spovedovati:

»Tevž, zdaj mi pa odkritosrčno povej: Kaj ti je rekla?«

»Kaj? Zaradi čaja?«

»Hehehe, zaradi čaja! Ta ti je dobra. Pa ne kakega za letanje! Povej, povej, ali sta sklenila?«

»Kaj naj bi sklenila?«

»Ti Krištofov štor ti! Saj sta se vendar o ženitvi menila.«

»Kaj vse si ne domišljate, stric!«

»Poba zeleni, moj ljubi! Nas eden si ne domišlja nič, ampak govori to, kar vidi in čuje. Ali misliš, da imam repi v glavi namesto oči? Ne, moj ljubi. Mojster Krištof ima bistre oči. Zakaj sta potem tako zardela, ko sem nepričakovano treščil med vaju? Zakaj sta se muzala, ko sta o čaju govorila? Zakaj sta se pri slovesu tako neznansko milo pogledala? He? He?«

»O tem jaz nič ne vem.«

»Tatatata! Kar sem videl, sem videl, veš! Le

no od Assaba ob Rdečem morju in so proglasili za italijansko kolonijo 1100 kilometrov dolgo obalo od rta Kasar do Raheita. Na zemljevidu zglejda Eritreja prav lepo. Obala pa je golo skalovje, notranjost pokrajino je pustinja brez vode in je njena rodovitnost toliko kakor na betonskih tleh. Istočasno kakor Italijani so zasedli Francozi južno od Eritreje ležečo Somalijo, o kateri pravijo, da posedajo samo eno drevo in sicer palmo pred guvernerjevo palačo, ki je iz pločevine in jo morajo trikrat na leto prepleskati, da ostane zelena.

Prvo pomoč so poslali abesinskim kristjanom krog Tsana jezera na njihovo prošnjo proti mohamedanskim uniče-